

Núria Florenza i Serra

SOMNI

7.10.75

M'estimo la muntanya,
té testa de majestat,
regna una solitud estranya
en els seus cims més elevats.
I m'estimo la vall daurada i fresca
i les pinedes i els rius d'argent,
les vinyes i fagedes m'engresquen
a remuntar el vol, vers el ponent.
I un dia seguiré al vent, pels aires...
Vull veure la natura mirada des de dalt
i veure les arbredes amunt dels seus cimals,
sentir el sol com juga mentre que xiula el vent
i encerclats es fonen, tots dos, cap occident.
Darrera la muntanya que jo m'estimo tant
m'hi quedaré quieta, i potser, ells no em veuran.
I l'endemà sorgiré de l'horitzó.
Si la posta fou dolça allà al ponent
la sortida serà ardida en el llevant ixent.
Sotjaré la natura mentre es deixonda el jorn
damunt del disc de foc, desvetllador del món,
en la mar platejada seré escuma ondulant,
confosa amb la natura jo aniré vagant.

I tornaré a trepitjar la terra...
El vent seguirà fent-me tremolar de basarda
la pluja s'endurà els meus somnis daurats,
ran de la platja nua recercaré un paratge
i em tombaré a l'arena amb els ulls aclucats.
Vull veure la rotllana d'ocells que m'enlluernen
ornats de blanques ales i bleix acompassat,
i que en el bec m'hi portin espigues i roselles
collides de les prades, d'allí on han passat.
I no vull despertar encara...
Que el aire és cafit d'aromes boscanes
i sento de lluny com s'apropa un vaixell
tinc la boca salada d'esquitxos d'onades,
i ulls plens de somni; denejada la pell.
I és que sóc aquí, entre vosaltres...
Si un dia me'n vaig vers el ponent
i no torno a l'alba, amb el llevant,
amics, no sentiu angoixa, rieu contents,
darrera la muntanya que jo m'estimo tant
molt adelerada, m'hauré quedat jugant.